

Діалог між викладачем - атеїстом та студентом – мусульманином

[Українська – Ukrainian – أوكرائي]

Манеа аль-Хазмі

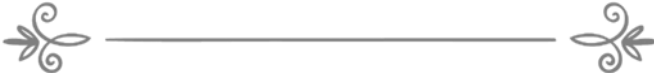
Переклад:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Вадим Дашевський

Перевірка: Мухаммада аль-Гарбі

حوار بين طالب مسلم وبروفيسور ملحد

مانع الحزبي

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& فاديم داشيفسكي

مراجعة: محمد الغربي

ISLAM HOUSE

الإسلام من أجل العالم

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

Діалог між викладачем - атеїстом та студентом – мусульманином

Наступний текст є скороченим перекладом книги “Хто ж є насправді мавпа?”, яка підтверджує істинність ісламського уявлення про походження людини. Ця невелика книга має велике та хоч необхідне значення для кожного, хто бажає зрозуміти ідею основи життя людини в ісламі. Також, ця книга призначена для всіх студентів та студенток.

Наступна подія відбувається в одному з навчальних закладів.

“Дозвольте пояснити вам проблему відношення науки з Богом...” Викладач філософії, атеїст, витримує невеличку паузу в класі... А далі просить одного зі своїх нових студентів підвестись.

- “Ти мусульманин, чи не так, хлопче?”
- “Так, професоре”.
- “Тобто, ти віриш в Бога?”
- “Вірно!”
- “Бог добрий?”
- “Звичайно, Бог добрий!”
- “І Бог всесильний? Чи здатний Він зробити все, що завгодно?”
- “Так”.

Викладач лукаво посміхається і замислюється на мить.

- “Уявімо, що в якомусь місці є хвора людина. І ти здатний вилікувати її... Чи зміг би ти це зробити? Чи хотів би ти їй допомогти? Чи спробував би ти?”
- “Так, професоре, я б зробив це”.
- “Тоді виходить, що ти добрий”.
- “Я б так не сказав”.

- “Чому б ти так не сказав? Адже ти допоміг би хворій та виснаженій людині, якби мав змогу. Насправді ж, більшість серед нас зробили б це, маючи змогу... Однак, Бог не робить”.

Всі мовчать...

- “Бог не зробить так... Чи неправда? Мій брат був мусульманином, він помер від раку, хоча й молився та благав Бога про зцілення. Як же тоді Бог добрий? Чи можеш дати відповідь на це?”

Відповіді не пролунало.

Літній викладач, проявляючи розуміння та милість до студента, каже:

- “Ні... Ні, ви нездатні... Чи все ж таки здатні?”

Викладач зробив ковток води зі склянки, яка стояла на його столі, щоб дати новому студенту трохи часу. Необхідністю викладання в галузі філософії є стриманість та врівноваженість в спілкуванні з новими студентами.

- “Давайте почнемо спочатку, молодий чоловіче: отже, Бог добрий?”
- “Так”.
- “Чи Сатана теж добрий?”
- “Ні”.
- “Звідки взявся Сатана?”

Студент, вагаючись сказав: “Емм...Від... Бога...”

- “Це правда. Сатану створив¹ Бог. Чи не так?”

Літній професор гладить рукою своє поріділе волосся і звертається до злостиво усміхненої студентської аудиторії.

- «Я думаю, цей семестр принесе нам велике задоволення, пані та панове”.

Далі він обернувся в бік мусульманина, звернувшись до нього:

- «Скажи мені, хлопче. Чи існує зло в цьому світі?”
- “Так, професоре”.
- “Воістину, воно всюди, чи не так? А хіба Бог не той, хто все створив?”
- “Так і є”.
- “То хто ж створив зло?”

Відповіді немає.

- “Цей світ сповнений хвороби та ненависті, розпусти та потворності та інших жахливих речей. Хіба вони не існують в ньому?”

Студент, заминаючись, понуро відповідає: “Так”.

- “То хто ж все це створив?”

Відповідь не пролунала.

Тоді викладач зненацька крикнув в обличчя студенту: “Хто все це створив? Скажи мені будь ласка”. Професор

¹ Зауважте те, що Сатана став Сатаною лише після того, як він ослухався Бога, загордився та став ворогом людині. І він не був створений таким, який є він зараз. І скаже він в Судний день: **“... Я не мав над вами влади, а тільки кликав вас! Ви мені відповіли, тож не докоряйте мені, а докоряйте собі!”** (14:22)

зупинився для того, щоб знічевити вщент бідного студента мусульманина та завершити судилище... І каже гнітючим та сумним голосом: “Воістину, Бог створив все зло, хіба не так, хлопче?”

Відповіді немає.

Студент намагається витримати суворий та досвідчений погляд професора, але терпить поразку. Раптово викладач починає ходити перед класом впевнений в собі, немов стара пантера... Клас зачарований... Повторюючи своє питання: “Скажи мені... Як може Бог бути добрим, якщо він створив все зло у всі часи?” Викладач махає руками в повітрі, неначе намагається зібрати підступність та лукавство всього світу.

- “Вся ненависть, насильство, біль... Всі муки... Всі безглузді смерті, вся потворність, все страждання в цьому світі – все це творіння цього доброго Бога... Чи не так, юначе?”

Відповіді немає.

- “Хіба не бачиш ти все це всюди? А?” Викладач витримує невеличку паузу: “Чи не так?” Далі він нахилиється до обличчя студента, шепочучи йому: “Хіба Бог після всього цього добрий?”

Відповіді немає.

- “Чи віриш ти в Бога, юначе?”

Студент бурмоче зрадницьки тремтячим голосом: “Так, пане, я вірю в Нього”. Старий викладач похитав головою з розчаруванням і сказав: “Наука каже, що ти маєш п’ять органів чуття, які використовуються для спостереження навколишнього світу. Чи доводилось тобі бачити Бога?”

- “Ні, професоре, я ніколи його не бачив”.
- “Тоді скажи нам: чи чув ти свого Бога?”
- “Ні, професоре, я не чув Його”.
- “Можливо, ти торкався його чи куштував його на смак, або відчував його аромат? Насправді ж, чи є в тебе хоча б якесь чуттєве сприйняття Бога?”

Відповіді немає.

- “Відповідай мені будь ласка”.
- “Ні, професоре, я не маю”. І він відчув сильний переляк.
- “Ти боїшся того... що не відчуваєш і ніколи не відчуєш?”
- “Так, професоре”.
- “І не дивлячись на все це, ти все ще продовжуєш в нього вірити?”
- “Так”.
- “Такого бути не може, окрім як з вірою”. Викладач посміхається від мудро влученої кінцевої фрази. “Відповідно до перевірених емпіричних правил очевидно, що твого Бога не існує. Що скажеш ти на це, хлопче? І де ж зараз твій Бог?”

Студент мовчить.

- “Сідай будь ласка!”

Мусульманин сідає, повалений очевидною перемогою викладача. Тим не менш, “воістину, допомога Аллага близько і перемога неминуча”. Інший студент, в якому легко можна було впізнати мусульманина через його одяг, головний убір та бороду, раптом підіймає руку: “Професоре, чи можу я звернутись до аудиторії?”

Викладач розвертається та посміхаючись, говорить: “Ох... ще один мусульманин – в авангарді... фундаменталіст... Добре,

прошу, прошу, юначе... Скажи декілька мудрих хороших слів цій аудиторії”.

Мусульманин ігнорує саркастичний тон професора, оглядаючи аудиторію, очікує уваги студентів. Він обертається в бік викладача і говорить: “Професоре, у вас було декілька цікавих моментів. З вашого дозволу, професоре, я б хотів повернутись до кожного з них окремо. Ця тема має вирішуватись з логічної та наукової точки зору, а не емоціями. Перший момент. Містить в собі вашу основну доктрину, що Бога не існує. Тому Всесвіт з’явився згідно теорії Великого Вибуху і, нарешті, в процесі еволюції на світ з’явилася людина. Чи не ваша це думка, професоре?”

- “Так, синку, і це не вимагає довгих дискусій. Існує достатньо наукових доказів, які це підтверджують. То до чого ж ти хилиш?”
- “Тож давайте не будемо квапитись. Давайте використовувати логіку, розум та відповідну наукову аргументацію... Перш, ніж почати, я б хотів наголосити, що використовую слово “доктрина” свідомо, для проповідників псевдонауки, які по суті, приймають атеїзм як релігію. У мене до вас питання, професоре. В цьому світі існують мільйони-мільйони снарядів, бомб та боєприпасів. Чи чули ви, щоб хоча б одна з цих речей спалахнула, або зірвалась сама по собі? Чи припускаєте ви те, що наявність достатньої кількості компонентів у відповідному середовищі, не можуть слугувати причиною вибуху, а все ж таки потребують детонуючого пристрою? Виходячи з цього, обов’язковим є наявність двох речей: перша – сірник, пістолет, або будь-який інший предмет виникнення іскри. Наприклад, якщо якась людина вам скаже, що в неї була бомба, і що вона зірвалась сама по собі та вбила людина, яка знаходилась поруч... То чи може людина науки визнати це наївне твердження?”

- “Звичайно, ні... що ти намагаєшся цим сказати?”
- “Тоді немає сумнівів, якщо ви хочете, щоб ми повірили у виникнення “Великого Вибуху”, який стався сам по собі і ніхто не натискав на спусковий гачок, не запалював сірник та не створював іскри... Тоді поясніть нам, як можуть виникати маленькі вибухи у світі без втручання ззовні? Адже будь-яке наукове відкриття, яке нам викладається, має бути відтворюваним, щоб бути прийнятим, як стверджуєте ви”.

Викладач роззявив рота, однак не промовив ні слова.

- “Окрім того, ми знаємо, що з наукової точки зору, питання створення самого себе є неможливим. Візьмемо приміром, дерев’яний стіл, він же не існує сам по собі. Певні зовнішні фактори мали б це зробити. Навіть дерево само по собі не існує. Воно походить насіння, яке було посаджене та зрошене водою. Навіть насінина виникає з чогось, а не створює само себе. Чи можете ви, професоре, повідомити нам, яким же чином виникла основна матерія, яка, як стверджують проповідники псевдонауки, являє собою незвідану таємницю, що спровокувала “Великий Вибух”, в результаті якого з’явилась жива речовина?.. Чому ж ваші вчені не в змозі відтворити це явище - “Великий Вибух” в лабораторії? Професоре, ви маєте знати, що будь-який науковий аргумент чи доказ має бути відтворюваними, щоб він вважався науково прийнятим”.
- “Юначе, людини має бути наївною, щоб припускати, що ми зараз здатні робити такі речі. Тому, що енергія, яка була вивільнена в результаті “Великого Вибуху”, знаходилась на рівні, якого ми не в силі досягти, в іншому випадку ми б відтворили це явище”.
- “Професоре, ви не сказали нам, хто надав основні інгредієнти, і ви не можете сказати нам, хто натиснув

кнопку, натиснув на курок та запалив сірника, щоб стався “Великий Вибух”. Звідки ж взялася ця величезна, могутня енергія, про яку ми говоримо? Ну ж бо, професоре? Щоб ми мали наукове уявлення... Так, професоре, треба мати велику віру в це вчення проповідників псевдонауки, щоб бути переконаними у виникненні “Великого Вибуху”. І ви очікуєте, що ми готові відмовитись від основоположних наукових принципів заради сліпої віри в цю фантазію?”

Професор мовчить.

- “Зараз я перейду до доктрини еволюції, якщо ви не заперечуєте, професоре, озвученої різними проповідниками псевдонауки. Як ви знаєте, навіть зараз тривають постійні пошуки ланки скам’янілих решток, якої не вистачає, щоб прямо пов’язати походження людини з мавпою”.
- “Так, але ж існують і інші докази”.
- “Перепрошую, професоре, що перебиваю вас... Ви визнаєте, що немає прямого зв’язку. Ви маєте також визнати, що не існує ніяких скам’янілих решток, які б стали посередниками на шляху переходу мавпи в людину. Я впевнений, що ви теж проінформовані про *Пілтдаунську*² підробку, професоре?”

² *«Пілтдаунська людина»* (англ. «Piltdown Man», лат. *Eoanthropus dawsoni*) — одна з найвідоміших археологічних містифікацій ХХ століття. Кісткові фрагменти (частина черепа та щелепа), виявлені у 1912 році в гравійному кар’єрі Пілтдауна (Східний Сассекс, Англія) були представлені, як скам’янілі рештки раніше невідомої стародавньої людини — «відсутньої ланки» в еволюції між мавпами та людиною. Зразок залишався об’єктом суперечок, аж доки в 1953 році, майстерну підробку

- Пілтдаунська..? Пілтдаунська..?
- «Дозвольте мені освітлити вашу пам'ять, професоре. Деякі скам'янілі рештки були виявлені в Пілтдауні, місце, яке знаходиться в Англії... Ця знахідка, яку шукали як забраклу ланку проповідники псевдонауки в ланцюзі еволюції, виявилась настільки особливою особливою, що змусила весь світ в це повірити. І навіть скептики були в цьому переконані... Доки не було встановлено, через сорок років, що кимось з вчених проповідників псевдонауки, ці рештки були скореговані таким чином, аби бути схожими на забраклу ланку... То була велика брехня, масова фальсифікація, вигадана псевдовченими, аби спробувати переконати світ в тому, що релігія атеїзму правдива, і що людина походить від мавпи! Якщо ви хочете дізнатись більш детальніше про цю підробку, раджу прочитати роботи професора Тобіаса з Південної Африки.

Без будь-яких коментарів викладача, обличчя його поблідло.

- “До речі, говорячи про підробки, ви знаєте, що це плагіат, професоре. Чи могли б ви пояснити нам: що таке плагіат, або крадіжка наукових праць?”
- “Плагіатом вважається чужа робота, яка видається за особисту”.
- “Вірно... Дякую, професоре. Якби ви попрацювали над тим, аби зробити чесні та правдиві дослідження, то дійшли б висновку, що країни заходу попросту списали всі істинні наукові праці ісламських вчених, а далі на їх

все ж було викрито і встановлено, що то є череп повністю розвиненої сучасної людини, свідомо з'єднаний з трохи підпиляною нижньою щелепою орангутана.

основі заснували свої наукові відкриття, видаючи їх за власні, котрі і призвели до сучасного науково-технічного прогресу. Вам не обов'язково вірити мені на слово! Просто напишіть до “Дослідницького центру науки”, який знаходиться в Індії за адресою: *Al-Humaira, Muzammil Manzil, Dodhpur road, Aligarh 202002* і вони з задоволенням надішлють вам всю необхідну літературу, яка доводить правдивість цієї точки зору”.

В цей момент клас уважно прислуховувався до слів студента-мусульманина та поспіхом занотовував назву адреси.

- “Тож давайте повернемося до вчення про теорію еволюції, якому так посприяли проповідники псевдонауки. Їх доктрина базується на концепції “природнього відбору”. Це означає, що види, пристосовані до змін навколишнього середовища, передали морфологічні та фізіологічні зміни наступним поколінням, що дозволило їм вижити в майбутньому, в той час інші види, що не адаптувались – вимерли. Традиційним прикладом слугує історія про динозаврів: вони надто великі та повільні, тому не могли конкурувати з меншими, більш гнучкими тваринами, які легко і чудово еволюціонували та вижили. Окрім того, на шляху еволюції зникали непотрібні великий хвіст та кігті, змінюючись на вид з меншим хвостом. Ви можете підтвердити цю доктрину, чи не так, професоре?”

Бідолаха викладач не розуміє, погоджуватись чи ні – він невпевнено киває головою, не знаючи, звідки чекати підступу.

- “Ну ж бо, професоре! Адже це є основною опорою доктрини еволюції, яку ваші проповідники старанно насаджують людському розуму, який не в силах збагнути істинне. Тож давайте порівняємо цю

псевдонауку з істинною наукою... Професоре, чи траплялось так, що науковець, ким би він не був, створював нові види життя в своїй лабораторії, за допомоги керування та зміни станів?... І не забувайте, що наука не приймає доктрин, які не можуть бути відтвореними”.

Відповіді від професора не чути.

- “Звісно ж, ні, попри численні спроби. Тож йдемо далі. Ми знаємо, що євреї роблять обрізання своїм дітям чоловічої статі в ранньому періоді, після їх народження... Нам також відомо, що вони на постійній основі практикують обрізання, ще з часів Авраама, мир йому. Знаємо й те, що деякі види хвороб можуть змінюватись. Будь-яка дитина чоловічої статі, успадкувавши схильність до гемофілії, померла б від кровотечі і хвороба ця не перейшла б іншому поколінню. Ви зі мною погоджуєтесь, професоре?”

Професор кивнув головою, припускаючи, що сказане йде на його користь.

- “Тоді скажіть нам, професоре... Чому через тисячі років практики євреями обрізання своїх дітей чоловічої статі, немовляти не народжуються без крайньої плоти? Нехай навіть не вся крайня плоть – то хоча б деякі ознаки того, що її мало б стати менше згідно тієї ж теорії природнього відбору, про яку говорять ваші проповідники. Згідно наведеним ознакам, виходить, що теорія ваша має певні прогалини. Ви не згодні, професоре?”

Бідний викладач, потупився прямо, не знаючи, що на нього звалилось.

- “Чи є у вас діти, професоре?”

Викладач, відчувши певне полегшення від того, що тема змінилась, спробував зібрати останки довіри присутніх.

- “Так, є... В мене два хлопчики та дівчинка.”

Він навіть посміхнувся від згадки про своїх дітей.

- “Професоре, ви вигодовували їх, коли вони були немовлятами?”

Дещо спантеличений дивним запитанням, професор відповів:

- “Яке ж безглузде запитання! Звичайно, не я їх годував. Моя дружина годувала їх груддю!”
- “Професоре... А чи були серед ваших проповідників, які виявили хоча б якогось чоловіка, що годував би груддю немовля?”
- “І знову безглузде запитання. Тільки жінки здатні годувати немовлят груддю”.
- “Професоре, навіть не роздягаючи вас, я впевнений в тому, що у вас є два соски, як і в будь-якого іншого чоловіка. Згідно доктрині природнього відбору, такі даремні речі, як соски у чоловіків, мали б зникнути у всіх чоловіків ще тисячі чи мільйони років тому, професоре.”
Студент-мусульманин говорив спокійним та розважливим тоном, не витріщаючи очі на професора.
- “Я впевнений, що базуючись на вірних доказах та аргументах, ви погодитесь з тим, що доктрина еволюції – ні що інше як дурниця та велике безглуздя”.

Обличчя професора перемінилось в кольорі і все на що він був здатний, так це беспорядно бурмотіти. Студент-мусульманин посміхаючись, обернувся до аудиторії та продовжив свою розповідь: “Насправді ж, можна йти ще далі та стверджувати, що той, хто вважає, що він походить від мавпи, і є мавпа!”
Через деякий час клас схопив гру слів в розповіді мусульманина, однак більш дотепніші вибухнули сміхом

відразу. Коли ж сміх вщухнув, студент-мусульманин розвернувся до викладача і продовжив: “Як же багато прогалин у вченні про еволюцію, прямо як в решеті ... Однак я мушу скоро йти до мечеті на молитву... Тому зараз не будемо розбирати всі ці байки... Краще поміркуємо на тему моралі, підняту вами раніше...”

- «Однак перед цим, маємо глянути на те, що ви сказали про свого брата, померлого від раку. Якщо ви розчаровані через те, що він помер, то це абсолютно безглуздо, адже людське єство, як і все живе, безперечно будуть помирати – це встановлений факт. І не залежно від того, віримо ми в Бога чи ні, ніхто з нас не може уникнути смерті. По-друге, ви не можете бути настільки наївними, аби заперечувати факт хвороби. Був це рак, інша хвороба або нещасний випадок – тобто все, що може слугувати причиною смерті.

Ваше заперечення пов’язане з хибною думкою, що полегшенням страждань є добро, а жорстокість є причиною страждань. Якби це дійсно було так, то у вас, професоре, не лишилося б нічого, окрім як погодитись, що найжорстокішими людьми в цьому світі є вчені, які використовують тварин заради своїх медичних досліджень, проводячи жажливі експерименти. Напевно, ви маєте бути усвідомленим про тисячі й тисячі тварин, яких катували найрізноманітнішими способами та змушували страждати і терпіти мільйони мук, аби довести чи заперечити певні наукові чи медичні вимоги? Хіба ці експерименти не жорстокі? Професоре, ви зі мною?”

Здалося, що обличчя професора поблідло... Тоді студент-мусульманин наблизився до викладача, аби дати йому трохи води.

-“Професоре, чи можу я поставити вам інше запитання? Ви мабуть знаєте, як ніхто інший про екзамени, які студенти здають, аби перейти на вищий рівень?”

Викладач киває головою на знак згоди... “Студент має піти на певні жертви, навіть жити вдалині від дому, аби відвідувати лекції університету чи коледжу. Він має позбавити себе домашніх зручностей, відмовитись від свого вільного часу, адже завантажений роботою та підготовкою до екзаменів. Він стикається з жахливими труднощами, відповідаючи на питання на екзамені, його допитують під час усного екзамену. Попри весь цей процес тортур – він має ще й платити установі, аби його здати. Чи не здається вам, що існують всі підстави, аби вважати це жорстоким? Хіба після всіх фізичних та моральних мук, викладача все ще можна вважати “хорошим”?”

-“Я так не вважаю, адже впевнений, що університет чи школа роблять це виключно заради користі студента. Студента залучають в цей процес тренування, заради його ж кваліфікації в певній галузі. Тільки обмежена в знаннях людина буде проти, аби студенти здавали екзамени, незалежно від того на які труднощі та жертви їм доводиться йти.

Студент-мусульманин сумно киває головою.

- “Професоре, досить дивно, що ви розумієте необхідність заліків та екзаменів, які маєте встановлювати, однак ви не бачите мудрості в тому, що Бог встановлює заліки та екзамени для Його творинь. Візьміть приміром вашого брата. Якщо він витримав випробування хворобою, і помер з вірою, то він буде настільки нагороджений достатком в раю за страждання, які тут пройшов, що захотів би страждати в сто разів більше. Нагорода його буде такою великою, що неможливо навіть осягнути розумом та вочевидь побачити. Однак, на жаль, тільки обмежені розумом та недбалі люди будуть проти тих випробувань, яким

піддає Бог свої творіння, аби потім вони отримали вічну нагороду”.

- “Рай?... Ха... А ти бачив рай? Чи торкався його? Чи відчував його запах, або ж куштував на смак? Чи може чув? Згідно імперичних правил, наука стверджує, що рай твій не існує”.
- “До цього пункту ми повернемося пізніше, якщо на те буде Божа воля. Давайте продовжимо. Скажіть, професоре, чи існує таке явище як тепло?”
- “Так, тепло існує”.
- “А холод існує?”
- “Так, існує”.
- “Ні... Професоре. Холоду не існує”.

Професор просто здивовано дивиться, студент починає пояснювати: “ У вас може бути багато тепла, навіть дуже багато, супер тепло, мега тепло, білого жару, або ж навпаки у вас може бути мало тепла чи його повна відсутність, однак ми не маємо мати щось, що зветься “холодом”. Ми можемо досягти 458 градусів по Фаренгейту нижче нуля... Ніякого тепла немає... І це зовсім не означає, що ми не в силах подолати цю межу, це значить, що холоду не існує... Інакше ми б зайшли далі 458 градусів по Фаренгейту нижче нуля. Розумієте, професоре, “холод” – це лише слово, яке використовується, аби описати відсутність тепла. Ми не можемо виміряти холод, а от тепло ми можемо виміряти в теплових одиницях, адже тепло - це енергія. Холод – це не протилежність тепла, а тільки його відсутність”.

Тиша така, що можна почути падіння голки в класі...

Студент-мусульманин продовжує: ”Професоре, чи існує таке явище як темрява?”

- “Яке ж дурне запитання... Що ж таке ніч, як не темрява? Що ти хочеш цим сказати?”

- “Виходить, ви стверджуєте, що темрява існує?”
- “Так”.
- “Професоре, і знову ви помиляєтесь... Темряви також не існує. Темрява насправді є відсутністю світла. Людина може мати тьмяне світло, нормальне світло, яскраве світло, миготливе світло. Якщо у людини немає постійно світла, тоді виходить, що в неї немає нічого. І це те, що називається темрявою, хіба не так, професоре? Це значення використовується лише для визначення цього поняття. В дійсності ж, темряви не існує. Якби вона існувала, то будь-яка людина могла б її створити і зробити щось темніше темряви, або утримати її в посудині... Чи можете ви, професоре, заповнити посудину чимось темнішим темряви для мене?”
- “Можливо ви скажете нам, молодий чоловіче, до чого ви все це ведете?”
- “Так от, професоре, ідею, яку я хочу пояснити, веде до того, що ваша філософія сповнена недоліків та хиб від самого початку. Отож, на завершення, з усього вище сказаного, я б хотів сказати, що у вас не наука, а псевдонаука”.

Викладач, наче отруєний: “Ти стверджуєш, що вона “сповнена недоліків та хиб?” Як ти собі таке дозволяєш?”

Студент-мусульманин врівноважений та спокійний... Він говорить так лагідно, наче розповідь його направлена до дитини.

- “Професоре, чи дозволите ви мені пояснити те, що я мав на увазі?”

Студенти нетерпляче кивають головами, вони всі в очікуванні. І у викладача немає вибору, окрім як погодитись... “Ну ж бо, ну ж бо... пояснюйте”. Він байдуже махає рукою та прикладає

великих зусиль, аби відновити контроль. Раптом, він стає привітним... Клас з нетерпінням мовчить...

Студент-мусульманин говорить: “Професоре, ви занадто відволікаєтесь на двоїстість... “Наприклад, існує життя та смерть і це два абсолютно різні явища, і на вашу думку існує “добрий” Бог і “злий”... У вашому розумінні Бог – це якийсь обмежене явище... Явище, яке можна виміряти. Професоре, наука ніколи не зможе пояснити такий феномен як думка. Вона використовує електрику та магнетизм, однак їх ніхто ніколи не бачив, і тим більш не зрозумів. Яскравим прикладом, слугує уявлення про смерть як протилежність життя, залишаючись, таким чином, в невіданні того, що смерть не може існувати самостійно. Смерть – це не протилежність життя, а лише його відсутність”.

Юнак бере газету у одного зі студентів: “Професоре, ось одна з найогидніших щоденних газет цієї країни. Чи існує така річ, як аморальність, професоре?”

- “З упевненістю можу сказати, що існує...”
- “Знову неправильно, професоре... Розумієте, аморальність являє собою лише відсутність моралі. А чи існує така річ, як несправедливість? Ні, професоре... Несправедливість - це відсутність справедливості. А чи існує така річ, як зло?” Студент-мусульманин робить паузу, а потім каже: “Хіба зло не є відсутністю добра?”

Професор починає змінюватись в кольорі. Він настільки розгнівався, що тимчасово втратив дар мови.

Студент-мусульманин продовжує. “Якщо зло існує в цьому світі, професоре - а ми всі згодні з тим, що воно є -, то Бог, мабуть, виконує свою волю за допомогою зла. Що ж це за воля? Бог говорить в благородному Корані: **“Кожна душа зазнає смерті. Ми випробовуємо вас злом і добром як спокусою, і до Нас ви повернетесь”** (Коран, 21:35).

Іслам дає змогу нам зрозуміти це, якщо кожен з нас обере добро перед злом .

Професор підіймає голову і каже: “У філософському вченні я не розглядаю питання, яке не має абсолютно нічого спільного зі свободою вибору... Як реаліст, я абсолютно не визнаю концепцію Бога чи будь-якого іншого чинника. Тому що в моєму розумінні Бог (саме як частина світу) не існує”.

Студент-мусульманин відповідає: “Я припускаю, що відсутність морального кодексу Бога, ймовірно, є одним з найбільш спостережуваних явищ. Газети заробляють мільярди доларів, повідомляючи про нього щотижня... Професоре... ви намагалися звалити провину за все зло в цьому світі на Бога - в існування якого ви не вірите. Що є очевидним протиріччям. Однак давайте проаналізуємо, хто ж дійсно є відповідальним за поширення зла... Чи це ті, хто вірять в Бога... Чи, можливо, все ж таки ті, хто в Нього не вірує?”

Кожен мусульманин глибоко переконаний в тому, що він воскресне в Судний День і буде відповідати за свої дії в цьому світі. За кожне добро, яке він зробив, йому відплатять добром... І за кожне зло, скоєне ним, він буде притягнутий до відповідальності... Кожен мусульманин та мусульманка вірять, що вони відповідатимуть за свої вчинки, і ніхто не буде нести їх тягар в Судний День. Ідея Раю повинна виступає в ролі нагороди для віруючих... Тоді як пекло є обителлю невіруючих... Основою віровчення є і те, що мусульмани які коїли злодіяння, будуть за них покарані”.

Професоре, ці віровчення завадили мільйонам мусульман чинити погані вчинки. Адже ми всі знаємо, що покарання є сильним стримуючим фактором для скоєння злочинів. Без цієї концепції, ми не змогли б виконати наші мирські справи - штрафи, пені. Покарання позбавленням волі - невід'ємна

частина будь-якої цивілізованої системи. З іншого боку, у нас є проповідники атеїзму, які не вірять в ці поняття, коли вони згадуються у зв'язку з моральним питанням. Для них не існує ні Судного Дня ні відповідальності, ні нагороди ні покарання, вони чітко і ясно повідомляють масам, що "якщо ви можете відкинути це, то вам немає про що турбуватися". З їх промов випливає, що не існує такого поняття, як гріх. У нашому ж контексті, це означає йти проти законів Бога - кожен вільний робити все, що він хоче, і ніякі дії не можуть бути помічені як "неправильні".

Дозвольте мені висловитись так: проповідники атеїзму стверджують, що, так як Бога не існує, то не можуть бути прийняті ніякі закони про те що правильно, а що ні. Таким чином, не існує гріха, адже гріх - це означає йти проти волі Бога. Людина вільна зробити свій вибір, обрати свої правила, своє моральне кредо, які будуть відповідати їх пристрастям. Таким чином, чоловіки одружуються на чоловіках, жінки виходять заміж за жінок, через це і поширюється СНІД та інші захворювання, і немає нічого гріховного в перелюбстві і блуді, якщо все це відбувається "за взаємною згодою". Відповідно до логіки атеїстів навіть інцест не буде гріховним, якщо сторони є "дорослими", адже інцест є гріхом з точки зору релігії. Моральний кодекс становить основу буття релігії, в той час як професор категорично заявив, що він абсолютно не визнає поняття Бога або будь-якого іншого богословського фактору як частини світового устрою. Вбивати немовлят в утробі матері можна, тому що так виконуються права жінок - і так далі. Список соціальних «правил», прийнятих атеїстами і проповідниками псевдонауки можна продовжувати нескінченно! Нечесні інтелектуали намагаються перекласти всю відповідальність і провину за поширення цього бруду на Бога!

Однак, давайте поговоримо про це з точки зору науки, професоре. Візьміть групу людей, богобоязливих - тих, хто

вірять в Бога - і візьміть групу людей, які є прихильниками атеїзму. Оцініть об'єктивно, хто поширює зло. Будь-якому об'єктивному спостерігачеві відразу стане ясно, що групи з богобоязливих людей, які керуються законами Всевишнього як моральним кодексом, насправді поширюють добро, тоді як ті, які створюють свої власні правила відносної моралі, по суті, і є розповсюджувачами зла у всьому світі”.

Студент-мусульманин робить паузу. Після цих важливих зауважень очі учнів у класі загоряються, адже вони зрозуміли ці проблеми в більш ясному світлі. Ніхто і ніколи ще не пояснював їм цю важливу сторону виховання. Адже росли вона під широким впливом засобів масової інформації.

- “Професоре, я вражений вашим антинауковим підходом до моралі. Навіть якщо ви вважаєте, що людина походить від мавпи, вона не буде поводити себе як тварина! Але одна річ мене не здивувала, що такі ідеї виникають саме від послідовників атеїзму.

Клас вибухає оплесками.

“Ми вже обговорювали теорію еволюції, професоре. Чи ви коли-небудь спостерігали еволюцію на власні очі, професоре?”

Професор кинув в сторону студента-мусульманина різкий погляд.

“Професоре, оскільки ніхто ніколи не бачив процес еволюції у дії, то ніхто і не може довести, що цей процес носить постійний характер. Ви вчите доктрині, в якій дір, як в решеті, і яка заслуговує набагато менше, ніж будь-яке теологічне вчення? Це псевдонаука, а не наука, а її прихильники - лише неосвічені проповідники!”

Обличчя професора почервоніло. “Що за нахабство!”. Він крокує класом вперед та назад, зітхаючи та не тямлячи себе від гніву.

- “У ході нашої філософської дискусії, я проігнорую вашу нахабність, хлопче. Ви на цьому скінчили?”
- “Професоре, ви не згодні з моральним кодексом Бога - робити те, що праведно?”
- “Я вірю в тільки в науку!”
- “Професоре, з усією повагою до вас, але те, у що ви вірите - це не наука, а псевдонаука з усіма її проблемами і недоліками!”
- “Псевдонаука..? Недоліки..?” Професор виглядає жахливо. У класі назріває скандал. Студент-мусульманин спокійний та стриманий, а на його обличчі присутня легенька посмішка.

Коли шум стихає, він продовжує: “Бачите, професоре, “істинна наука” повинна відкривати закони, які встановив у Всесвіті Творець. Однак атеїстична релігія намагається протистояти цій концепції, будучи підробкою, маніпуляцією, напівправдою і т.д. Проповідники атеїзму намагаються виправдати цю маячню, яка супроводжується брехнею, підробкою, напівправдою та маніпуляцією. Істина повинна виграти - правда полягає в тому, що будь-яка логіка має сенс тільки в існуванні одного Бога, Того, Хто є Творцем усього всесвіту. Він встановив бездоганну систему, яка працює з ідеальною точністю ще з незапам'ятних часів”.

- “Повернемося до того, про що я говорив раніше, а саме, до прикладу, який може зрозуміти кожен: чи є хто-небудь в цьому класі, хто бачив повітря або молекули кисню, чи атоми, чи мізки професора?”

Клас вибухає сміхом.

- “Чи є тут хто-небудь, хто хоча б раз чув мозок професора, відчував його запах або куштував?” Всі мовчать. Студент-мусульманин сумно хитає головою: “Схоже, що ні в кого немає чуттєвого сприйняття мозку професора. Тож, за правилами, проголошеними самим професором, тобто відповідно до емпіричної псевдонауки і, слідуючи очевидним доказам, я в “впевнено заявляю”, що у професора немає мізків!”

Професор падає на стілець. Клас знову вибухає оплесками.

Студент підходить ближче і дає трохи води професору. Через деякий час той почувається краще. Він різким поглядом пронизує студента: “Ваші образи жодним чином не доводять існування Бога”.

Студент-мусульманин відповідає: “Професоре, я дуже здивований. Я думав, що ви визнаєте свою поразку. Однак, мені здається, що ви занадто впертий”.

Він робить паузу, дивиться на клас, а потім на професора. З важким подихом він звертається до нього знову.

- “Професоре, у вас є батьки – чи у вас є батько і мати?”
- “Ще одне з ваших дурних запитань! Звичайно, у всіх нас є батьки”.
- “Будьте терплячі, професоре. Ви впевнені, що ваш батько - це ваш батько, і мати ваша - це ваша мати?”

Професор виходить з себе: “Яке ж безглуздя! Звичайно, мій батько - це мій батько і моя мати - це моя мати!”

Студент-мусульманин робить паузу. Пауза затягується ... Раптово в класі настала напружена атмосфера, і студенти ледве втримуються на своїх місцях. Тихим і стриманим голосом студент-мусульманин каже: “Доведіть мені це, професоре!”

Атмосфера в класі вкрай напружена. Професор вже не в змозі контролювати себе. Він аж червоніє: “Як ви смієте!” Він кричить ще голосніше, не тямлячи себе від гніву: “Я достатньо терпів ваші образи! Геть з мого класу! Я повідомлю про вас ректору!”

Клас сидить як скам'янілий, адже не очікував такого вибуху. Чи не отримав часом професор інсульт або серцевий напад?

Студент-мусульманин непорушно стоїть на своєму. Повертаючись обличчям до класу, він піднімає руки вгору, запевняючи їх, що немає нічого страшного. Потім він дивиться жалісним поглядом на професора. Наче якась сила виходить з його очей, спрямованих на професора. Професор не може витримати його погляд і опускає очі. Його гнів потихеньку стихає. Він падає в крісло і обхоплює голову руками.

Через декілька хвилин студент-мусульманин говорить дуже м'яко. “Дорогий професоре, я не мав на увазі те, що ваші батьки не є вашими батьками... Все, що я намагаюся довести, що ні ви, ні я, ні будь-який з нас в цьому класі не може з повною впевненістю стверджувати, що наші батьки - це наші батьки”.

Повна тиша.

“Адже справа в тому, що ми не були свідками статевого акту між батьками в той момент, коли ми були зачаті. Ми не уявляємо, як відбувалося запліднення спермою яйцеклітини в матці нашої матері. Ми приймаємо наших батьків на слово, що вони наші батьки. Ми вважаємо, що це наші батьки і що вони чесні і правдиві в цьому питанні. Ми не ставимо під сумнів їхню щирість... Таким же чином, ваші діти будуть приймати ваші слова, що ви їх батько, а їх мати насправді є їх матір'ю. Чи не так, професоре?”

Професор піднімає голову. Він дивиться на студента-мусульманина. Ми можемо помітити на його обличчі розуміння... Злість зникла... Дуже повільно він повторює: “Ми віримо на слово нашим батькам ... приймаємо слова наших батьків ...”

“Так, професоре. Ми маємо вірити словам наших батьків. Так само як і багатьом речам від інших.

Професору здалося, що він знайшов помилку в роздумах студента.

- “Існує достатньо тестів, які можуть довести батьківство. Наприклад, тест ДНК”.
- “Професоре, ви знову припустили помилку у ваших міркуваннях. Так, існують лабораторні тести, які визначають генетичне походження. Однак, чи може людина піти до лабораторії та сказати працівнику: “Візьми декілька крапель моєї крові і скажи, хто мій батько?” Адже це лабораторне дослідження не може нічого, окрім порівняння ДНК батька та сина, аби підтвердити зв'язок батьківства. Іншими словами, це тест не може сказати, хто твої батьки. Він може лише відхилити припущення стосовно батьківства”.

Студент робить невелику паузу. І продовжує далі: “І навіть у цій ситуації ми маємо вірити словам працівників лабораторії. Також ми маємо бути впевненими в точності даних приладів, аби прийняти результат. Ось бачите, професоре, існує багато речей, які ми маємо прийняти зі слів інших: існування повітря, кисню, молекул, атомів, і так далі. Таким чином, коли мова йде про питання, які є прихованими від нас, від наших реальних наукових досліджень, ми знаємо, що не було серед людей, які існували у світі, чесніших та надійніших, ніж тих, кого називають “посланниками Бога”. Ми, мусульмани, готові віддати своє життя за те, що Мухаммад (мир і йому і

благословення Аллага) мав абсолютно бездоганний характер і ніколи не брехав. Його чесність була така, що навіть закляті вороги називали його “аль-Амін” (правдивий). І якщо Мухаммад (мир і йому і благословення Аллага) сказав, що Аллаг існує, то ми готові повірити на слово і нашим батькам, що вони дійсно наші батьки. Тому з усією щирістю і чесністю ми повинні повірити його словам, як і повинні ми визнати багато іншого - існування раю і пекла, існування ангелів; прихід Судного Дня; звіт Богові за наші справи в цьому світі та багато іншого, яке втаєне Богом у Священному Корані. Якщо людина не готова повірити в такого Посланця Аллага (мир і йому і благословення Аллаха), то це чисте лицемірство, коли він приймає слова вчених, чиї навчання продовжують змінюватися, і навіть вірить в слова батьків. Судячи з кількості законів - процеси, які проходять щороку в наших судах, де батьки заперечують факт батьківської приналежності, а також беручи до уваги, що існує незліченна кількість дітей, зачатих від донорської сперми чоловіків, які є чужими, а також той факт, що багато дітей всиновлюються бездітними парами і виховуються як свої власні діти, статистично завжди є місце для великої похибки в претензії будь-якої людини, що його батьки - насправді його батьки”.

Потім, звертаючись до класу, студент-мусульманин підсумовує: “Обов'язок кожної людини - дізнатися більше про іслам. Благородний Коран існує для всіх бажаючих вчитися. Про ісламі написано дуже багато. Це мій обов'язок - повідомити вам, що тільки іслам є істиною. Священний Коран говорить: **”Немає примусу в релігії. Вже розрізнено прямий шлях та оману! Хто не вірує в *тагута*³, а вірує в Аллага, той вже вхопив надійну основу, яка не зламається! Аллаг – Всеучуючий та Всезнаючий.”** (Коран 2:256). Також вважаю

³ *Тагут* – усе, чому поклоняються замість Аллага

своїм обов'язком запросити Вас приєднатися до братерства мусульман і прийняти іслам. Аллаг Захисник та Оберігач тих, хто вірить. Він виводить їх з темряви до світла. Що стосується тих, хто не вірить, то їхні опікуни - помилкові божества і вони ведуть їх з світла до темряви ... Це аяти зі Священного Корану - слова Всевишнього - які я навів вам”.

Студент-мусульманин дивиться на годинник: “Професоре та студенти, я дякую вам за те, що ви дали мені можливість пояснити вам ці питання. Вибачте мене, але я маю йти до мечеті на молитву... Мир тим, хто йде прямим шляхом”.

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

